

Sygn. akt I C 1554/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Anna Anduła - Dzikowska

Protokolant : st. sekr. sąd. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. B. i D. B.

o zapłatę

1. zasądza od K. B. i D. B. solidarnie na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8.014,43 (osiem tysięcy czternaście 43/100) złote oraz kwotę 387,33 (trzysta osiemdziesiąt siedem 33/100) złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 8.014,43 (osiem tysięcy czternaście 43/100) złotych od dnia 6 lutego 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku;
2. zasądzoną w punkcie 1. wyroku sumę wynoszącą łącznie 8.401,76 (osiem tysięcy czterysta jeden 76/100) złotych rozkłada na 24 (dwadzieścia cztery) równe miesięczne raty wynoszące po 350,08 (trzysta pięćdziesiąt 08/100) złotych każda, płatne do końca każdego kolejnego miesiąca poczynając od miesiąca listopada 2017 roku, wszystkie raty płatne wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
3. zasądza od K. B. i D. B. solidarnie na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu;
4. nie obciąża pozwanych obowiązkiem zwrotu pozostałych kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1554/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lutego 2017 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła przeciwko D. B. i K. B. o zapłatę kwoty 8.014,43 złotych. Powód wystąpił również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanych z bankiem umowy kompleksowej rachunku bankowego. Powód podniósł, iż pozwana pomimo kierowanych do niej wezwań do zapłaty nie dokonała spłaty zadłużenia. Na dochodzoną pozwem kwotę złożyła się kwota należności głównej (kapitał) w wysokości 8.014,43 złote, odsetki umowne w kwocie 130,8 złotych.

(pozew – k. 3 - 5)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2017 roku sprawa została przekazana do rozpoznania do tutejszego sądu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. (postanowienie – k.6)

Pozwem wniesionym do tutejszego sądu powód poparł powództwo.

(pozew – k. 11 - 14)

Na terminie rozprawy w dniu 16 października 2017 roku pozwani przyznali, iż zawarli umowę kredytu. Wzięli kredyt w wysokości 65.000 złotych. Pozwani zaprzestali spłaty kredytu w 2015 roku, po wyjeździe do Anglii. Obecnie znajdują się w trudnej sytuacji finansowej; mają zajęcia komornicze. Pozwani pozostają w separacji faktycznej. Wynagrodzenie K. B. wynosi 1.800 złotych miesięcznie, z czego komornik potrąca 800 złotych.

(protokół rozprawy – k.65 - 66)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z D. B. i K. B. umowę kompleksową rachunku bankowego wraz z umową nr (...) o limit w saldzie debetowym.

(bezsporne)

W dniu 19 stycznia 2016 roku Bank (...) Spółka Akcyjna wypowiedział umowę rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego. Powód wskazał, iż zadłużenie pozwanych wobec banku wynosi 7.624,11 złotych.

(wypowiedzenie umowy – k. 16, 17)

W dniu 20 grudnia 2016 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku na kwotę 7.883,63 złote.

(wyciąg z ksiąg bankowych – k. 15)

Powód wzywał pozwanych do zapłaty należności.

(powiadomienia – k. 22, 24, wezwania do zapłaty – k.23, 25)

D. i K. B. znajdują się obecnie w trudnej sytuacji majątkowej. Ich problemy finansowe zaczęły się w 2013 roku, gdy D. B. rozwiązał za porozumieniem stron pracę w Urzędzie Marszałkowskim w Ł., ufając, że jako dobry specjalista szybko znajdzie inne zatrudnienie. Okazało się jednak, że sytuacja na rynku pracy jest trudna. Pozwany nie mógł znaleźć pracy, więc wspólnie z żoną podjął decyzję o wyjeździe do Anglii. Pozwany wyjechał w sierpniu 2014 roku, we wrześniu 2015 roku dołączyła do niego małżonka. W Polsce zostały córki pozwanych. W czasie wyjazdu do Anglii zaprzestali spłacania kredytu, albowiem okazało się, że znalezienie dobrze płatnej pracy nie jest łatwe. Pozwany początkowo zatrudnił się na budowie, gdzie zarabiał 280 funtów tygodniowo. Później względy zdrowotne spowodowały konieczność zmiany pracy. Pozwany zaczął pracować jako magazynier. K. B. w Anglii pracowała jako sprzątaczką. Od pracodawcy dowiadywała się, gdzie będzie pracować dnia następnego. Dziennie zarabiała około 35-40 funtów, często połowę z tego wydawała na dojazd do pracy. Pozwani w Anglii żyli bardzo skromnie, z dnia na dzień. Wynagrodzenie D. B. było przeznaczone niemalże w całości na opłacenie czynszu. Pozwani wrócili do Polski w lutym 2016 roku. D. B. długo poszukiwał pracy, w lipcu 2017 roku zaczął pracować jako kurier i prawdopodobnie będzie to jego stałe zatrudnienie. Obecnie mieszka razem ze swoimi rodzicami. Ma zdiagnozowaną cukrzycę i nadciśnienie tętnicze. Przyjmuje leki, których miesięczny koszt wynosi około 150 zł. Rodzicom przekazuje na utrzymanie mieszkania około 400 – 500 złotych miesięcznie.

K. B. po powrocie do Polski powróciła natomiast do pracy w szpitalu im. B. jako statystyk medyczny, gdzie otrzymuje miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1800 zł, z czego komornik potrąca 800 zł miesięcznie. Nie posiada żadnego majątku ani oszczędności. Do pracy dojeżdża bussem, około 30 kilometrów. Jedna z córek zamieszkuje wraz z pozwaną, druga zamieszkuje wraz ze swoim chłopakiem.

Pozwani w pewnym momencie wpadli w tzw. „pętlę kredytową”. Jednym kredytem spłacali drugi. Sytuacja życiowa ich przerosła. Obecnie pozostają w separacji faktycznej.

(zeznania pozwanych w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 66-67)

Przedmiotowy stan faktyczny był bezsporny. Został ustalony na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane przez strony oraz zeznań pozwanych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości jako w pełni zasadne. Powód dochodził zapłaty za wierzytelności powstałe w związku z zawartą między stronami umową rachunku bankowego. Wartość przedmiotu sporu stanowiła niespłacona należność powiększona o kwotę odsetek. Zarówno fakt istnienia należności, jak również jej wysokość nie były kwestionowane przez pozwanych. Powód załączył również do akt sprawy kserokopię wypowiedzenia umowy, jak również wyciąg z ksiąg bankowych oraz skierowane do pozwanych wezwanie do zapłaty. Pozwani nie realizowali postanowień umowy i nie dokonywali terminowych wpłat na poczet umowy. W momencie zawarcia umowy pozwani nie kwestionowali żadnego postanowienia umowy. Pozwani nie zwrócili wymaganej umową kwoty, w związku z czym doszło do powstania zadłużenia.

Pozwani nie kwestionowali powództwa, wnosząc jedynie o rozłożenie zadłużenia na raty z uwagi na ciężką sytuację majątkową i osobistą. Mając powyższe na względzie, sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 8.014,43 złote.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. O obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie od niezwróconej kwoty pożyczki Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 oraz § 2¹ k.c. Mając powyższe na względzie sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 387,33 złote tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 8.014,43 złote od dnia 6 lutego 2017 roku czyli od dnia wniesienia pozwu do dnia 16 października 2017 roku.

Sąd uwzględnił żądanie pozwanych rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty, uznając, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 320 k.p.c. Jak skazuje się w orzecznictwie, szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 320 k.p.c., zachodzi wówczas, jeżeli ze względu na stan majątkowy spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe, byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby go na niepowetowane szkody (por. wyrok SA w Warszawie z 14 grudnia 2016 roku, sygn. akt. I ACa 1978/15, Legalis nr 1576863). Stosując art. 320 k.p.c. Sąd jest obowiązany do zbilansowania interesów dłużnika i wierzyciela. Ocena dotycząca zastosowania art. 320 KPC nie może być oderwana od realnych możliwości wypełnienia zobowiązania przez dłużnika w zmodyfikowanym zakresie, a tym samym od ochrony usprawiedliwionego interesu wierzyciela. Wierzyciel winien mieć bowiem pewność, że świadczenie, jakkolwiek odsunięte w czasie, zostanie spełnione w przewidzianym terminie (por. wyrok SA w Łodzi z 24 lutego 2016 roku, sygn. akt I ACa 1256/15, Legalis nr 1446440).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, że dłużnicy w chwili zaciągania zobowiązania kredytowego względem powoda znajdowali się w dobrej sytuacji majątkowej. Oboje mieli stałe zatrudnienie i mogli oczekiwać, że bez większych trudności spłacą kredyt. Sytuacja pozwanych ulegała gwałtownej zmianie w wyniku jednej źle podjętej decyzji o rozwiązaniu przez D. B. umowy o pracę z Urzędem Marszałkowskim w Ł.. Pozwany – jak wskazywał – podjął taką decyzję, sądząc, że jako specjalista łatwo znajdzie lepiej płatną pracę. Gdy rynek pracy zweryfikował oczekiwania pozwanego, starał się on wraz z małżonką ratować swoją płynność finansową i podjął decyzję o wyjeździe do Anglii. Wskutek okoliczności niezależnych od pozwanych wyjazd za granicę nie przyczynił się do znaczącej poprawy ich sytuacji finansowej. Również po powrocie do Polski pozwany nie znalazł zatrudnienia, które pozwoliłoby mu na jednorazową spłatę zobowiązań względem powoda. W tym miejscu wskazać należy, że ze względu na trudności osobiste (rozstanie z małżonką) oraz zdrowotne, powód ma ograniczone możliwości znalezienia zatrudnienia. Zarobki pozwanej (po odliczeniu zajęć komorniczych) kształtują się na poziomie minimum egzystencji.

Przedstawione powyżej okoliczności dowodzą, że pozwani znaleźli się w obecnej sytuacji finansowej w niezawiniony sposób, wskutek jednej błędnej decyzji i dalszego splotu niezbyt szczęśliwych okoliczności. Pozwani wykazują wolę dalszego spłacania zadłużenia względem powoda, lecz obecna ich sytuacja finansowa nie pozwala na spłatę jednorazową.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd rozłożył płatność zadłużenia na 24 raty miesięczne po 350,08 złotych każda, płatne do końca każdego kolejnego miesiąca. Jednocześnie sąd zastrzegł, iż na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat powodowi będą przysługiwały odsetki ustawowe za opóźnienie.

W ocenie Sądu powyższe rozstrzygnięcie nie narusza interesów powoda, który jako duża instytucja kredytowa musi przynajmniej częściowo ponosić ryzyko związane z trudnościami finansowymi klientów. Podkreślić należy, że nawet brak rozstrzygnięcia o rozłożeniu na raty nie rokowałby szybkiego odzyskania przez powoda całości należności. Nie przesądzając w tym miejscu wyników postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanych, wskazać należy, że z wiedzy Sądu wynika, że nie posiadają oni żadnego majątku. Egzekucja mogłaby być skierowana wyłącznie do wynagrodzeń za pracę i podlegałaby ograniczeniom z mocy przepisów Kodeksu Pracy. Ponadto, inni wierzyciele egzekwują już obecnie swoje należności z wynagrodzenia za pracę pozwanych, zatem powód mógłby jedynie przyłączyć się do istniejących zajęć i partycypować w kwocie podlegającej potrąceniu.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając powyższe na względzie, sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 300 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.

Jednakże zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, albowiem pomiędzy powodem a pozwanymi istnieje rażąca dysproporcja zarówno w zakresie możliwości finansowych jak i organizacyjnych. O ile powód jest podmiotem profesjonalnym od lat aktywnie działającym na rynku kredytów indywidualnych i posiada stałą obsługę prawną, tak pozwani są osobami fizycznymi znajdującymi się w trudnej sytuacji życiowej i finansowej. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że wkład pracy ze strony pełnomocnika powoda w wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy nie był znaczny i sprowadzał się do przygotowania dwóch pism procesowych. Pełnomocnik powoda nie stawiał się na terminie rozprawy. Pozwani nie kwestionowali twierdzeń pozwu, ich stanowisko procesowe sprowadzało się do wniosku o zastosowanie art. 320 k.p.c. Z tej przyczyny Sąd nakazał pozwanym jedynie zwrot na rzecz powoda faktycznie poniesionej opłaty od pozwu, zaś w pozostałym zakresie nie obciążył ich kosztami procesu.